

Dániel könyve – Százhárom###

A prófécia feltárása: a prófétai keretrendszerek hármas alkalmazásának megértése

Jeff Pippenger

2024-02-29

A prófécia hármas alkalmazásait vizsgáljuk. Ezt annak érdekében tesszük, hogy azonosítsuk: amikor az Úr Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versét felnyitotta a Szovjetunió összeomlásával az „idő vége” idején, 1989-ben, a „tudás növekedése” jött létre, amely Isten népének azt a nemzedékét volt hivatva próbára tenni.

És ezt mondta: Menj el, Dániel, mert ezek a beszédek be vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek pedig megértik. Dániel 12:9, 10.

Valahányszor egy igazságot Júda törzsének Oroszlánja felnyit, Sátán azon munkálkodik, hogy ellenálljon az üzenetnek. Az a szembenállás, amelyet a Dániel tizenegyedik fejezetének azon utolsó verseiben kinyilatkoztatott igazságok ellen tanúsítottak, e versekhez kapcsolódó igazságok mélyebb tanulmányozására kényszerített, hogy megszentelt védelem állhasson az azon tévtanításokkal szemben, amelyeket azzal a céllal terjesztettek elõ, hogy aláássák a kinyilatkoztatott igazságokat. Az egyik alapelv, amely e vita közepette napvilágra került, a prófécia hármas alkalmazása volt. Ezt kezdetben azzal összefüggésben ismerték fel, hogy helyesen kell érteni, mit jelképez „a mindennapi” Dániel könyvében (a pogányság), valamint a „mindennapi elvétele” kifejezéshez kapcsolódó helyes történelmet (Kr. u. 508).

Három pusztító hatalomnak mint a prófécia keretének a felismerése párhuzamban állt a millerita próféciakerettel, amely az elsõ két pusztító hatalom volt, és a milleriták „a mindennapit” a pogánysággal azonosították; ez olyan történelmi értelmezést nyújtott, amely összhangban állt Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versével, amint Sister White mondta, hogy annak lennie kell. Így az 1989-ben, a vég idején, a fel nem pecsételt ismeret elleni ellenállás nagyobb világosságot eredményezett, mivel az ismeret megnövekedett, és azonosította a harmadik angyal mozgására vonatkozó sajátos szabályokat is, amelyek párhuzamban álltak bizonyos prófétikus szabályok kialakulásával, amelyeket William Miller az elsõ angyal mozgalmában állított össze és alkalmazott.

Megvizsgáltuk a három Róma hármas alkalmazását, Babilon három bukását és a három Illést, s most ahhoz a három hírnökhöz fordulunk, akik elkészítik az utat a Szövetség Hírnöke elõtt. Megállapítottuk, hogy szoros átfedés és párhuzam áll fenn a három Róma és Babilon három bukása között, továbbá szoros párhuzam mutatkozik a három Illés és az út elkészítését végzõ három hírnök között is. Az utolsó napokban William Miller és a Future for America egyaránt a harmadik Illést, valamint az utat elkészítõ harmadik hírnököt képviselik. Jézus mindig valamely dolog végét annak

kezdetével szemlélteti, és az első angyal mozgalmá párhuzamban áll a harmadik angyal mozgalmával.

„Isten a Jelenések 14. fejezetének üzeneteit kijelölt helyükre állította a próféciák vonalában, és munkájuknak nem szabad megszűnnie e föld történelmének lezárultáig. Az első és a második angyal üzenetei még mindig a jelen időre szóló igazságot jelentik, és párhuzamosan kell haladniuk azzal, amely ezt követi. A harmadik angyal nagy szóval hirdeti figyelmeztetését. „Ezek után” — mondta János — „láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől.” Ebben a megvilágosodásban mindhárom üzenet világossága egyesül.” *The 1888 Materials*, 803, 804.

Az első és a második angyal mozgalmát William Miller vezette. White testvér Millert a „kiválasztott hírnöknek” nevezi.

„William Miller megrendítette Sátán országát, és az ősellenség nemcsak az üzenet hatását igyekezett ellensúlyozni, hanem magát a hírvivőt is el akarta pusztítani.” *Spirit of Prophecy*, 4. kötet, 219.

Azt is megállapítja, hogy Millert Illés és Keresztelő János egyaránt előképezte.

„Ezreket indítottak arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak Illés lelkületével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet. Jézus előhírnökéhez, Jánoshoz hasonlóan azok, akik ezt az ünnepélyes üzenetet hirdették, kényszerűen érezték arra, hogy a fejszét a fa gyökerére vessék, és felszólítsák az embereket, hogy a megtéréshez méltó gyümölcsöket teremjenek.” *Early Writings*, 233.

Keresztelő János, aki Jézus szerint a második Illés volt, egyúttal az első hírnök is volt, akinek elő kellett készítenie az utat a Szövetség Követe számára. Ezért nyilvánvaló, hogy a harmadik angyal mozgalmának lesz egy „választott hírnöke”. Ezt a hírnököt Illés, Keresztelő János és William Miller előképezte. Millerrel együtt a két választott hírnök a Jelenések tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal mozgalmának kezdetét és végét jelképezi, és ezáltal együtt egyaránt a harmadik Illést, valamint a harmadik hírnököt is képviselik, akinek elő kell készítenie az utat a Szövetség Követe számára.

Elutasítani akár a kezdet, akár a vég idejére kiválasztott hírnök üzenetét: halál; és a *Future for America* üzenete a „sorra sor, sorra sor” prófétai alkalmazásán alapul, amely a késői eső módszertana. A „sorra sor, sorra sor” alkalmazása által megállapítást nyer, hogy a Millerita mozgalom előképe volt a *Future for America* mozgalmának. A Millerita történelem egyik útjelzője William Miller, a „kiválasztott hírnök”. Ezt az útjelzőt elutasítani annyi, mint elutasítani az üzenetet; így az adventizmus kezdetéből és végéből megállapítást nyer, hogy a hírnök elutasítása egyúttal az üzenet elutasítása is, mert az üzenet azonosít egy kiválasztott hírnököt. Ennélfogva az üzenet elutasítása a hírnök elutasítása, és viszont. Táncos nélkül nincs tánc.

„Figyelmemet visszairányították Krisztus első eljövételének hirdetésére. János Illés lelkével és erejével küldetett, hogy elkészítse Jézus útját. Azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesültek Jézus tanításainak áldásában. Az eljövetelét előre hirdető üzenettel szembeni

ellenállásuk olyan helyzetbe sodorta őket, hogy nem tudták készségesen befogadni a legerősebb bizonyítékot arra nézve, hogy Ő a Messiás. Sátán azokat, akik elvetették János üzenetét, még tovább vezette, hogy Krisztust is elutasítsák és keresztre feszítsék. Ezzel olyan helyzetbe hozták magukat, hogy nem részesülhettek a pünkösdi napjának áldásában, amely megtanította volna nekik a mennyei szentélyhez vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása megmutatta, hogy a zsidó áldozatokat és szertartásokat többé nem fogadják el. A nagy Áldozatot bemutatták, és elfogadtatott, a Szentlélek pedig, aki pünkösdi napján leszállt, a tanítványok gondolatait a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahová Jézus a maga vére által bement, hogy engesztelésének áldásait kiáraszsa tanítványaira. A zsidók azonban teljes sötétségben maradtak. Elvesztettek minden világosságot, amelyet az üdvösség tervéről nyerhettek volna, és továbbra is haszontalan áldozataikban és felajánlásaikban bíztak. A mennyei szentély átvette a földi helyét, ők azonban semmit sem tudtak e változásról. Ezért Krisztus közbenjárásából sem részesülhettek a szent helyen.”

„Sokan borzadva tekintenek a zsidók eljárására Krisztus elutasításában és megfeszítésében; és amint olvassák gyalázatos bántalmazásának történetét, azt gondolják, hogy szeretik Őt, és nem tagadták volna meg, miként Péter, sem nem feszítették volna keresztre, miként a zsidók. Ám Isten, aki minden ember szívét vizsgálja, próbára tette azt a Jézus iránti szeretetet, amelyről azt vallották, hogy érzik. Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az első angyal üzenetének fogadtatását. De sokan, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullattak, amikor a keresztről szóló történetet olvasták, gúny tárgyává tették eljöveteleének örömhírét. Ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, kijelentették, hogy az csalódás. Gyűlölték azokat, akik szerették az Ő megjelenését, és kizárták őket a gyülekezetekből. Azok, akik elvetették az első üzenetet, nem részesülhettek a második áldásában sem; és az éjféli kiáltás sem vált javukra, amelynek az lett volna a rendeltetése, hogy felkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély szentek szentjébe. És mivel elvetették az előző két üzenetet, annyira elsötétítették értelmüket, hogy semmi világosságot nem látnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a szentek szentjébe. Láttam, hogy amint a zsidók keresztre feszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is keresztre feszítették ezeket az üzeneteket, és ezért nincs ismeretük a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ott végzett közbenjárásának áldásában. Miként a zsidók, akik hiábavaló áldozataikat mutatták be, úgy ők is hiábavaló imáikat abba a helyiségbe küldik fel, amelyet Jézus elhagyott; és Sátán, örvendezve a megtévesztésnek, vallásos jelleget ölt magára, és e magukat keresztényeknek vallók elméjét önmagához vezeti, hatalmával, jeleivel és hazug csodáival munkálkodva azon, hogy csapdájába ejtse őket.” Early Writings, 259–261.

Akik „elutasították János biznyságtételét, nem részesültek Jézus tanításaiból,” és azok, „akik elutasították az első üzenetet, nem részesülhettek a másodikból; a fél éji kiáltásból sem részesültek.” János szolgálata megelőzte Krisztus keresztségét, aki nem sokkal ezután megtisztította a templomot szolgálatának kezdetén. Miller szolgálata előkészítette Krisztus útját, hogy megtisztítsa Lévi fiait, amikor hirtelen eljött 1844. október 22-én. E két tanúbizonyosság bármelyikében az útkészítő követ elutasítása egyenlő a halállal.

A tisztítás és megtisztítás, amelyet Krisztus mint a szövetség Követe véghezvitt szolgálatában, annak célját szolgálta, hogy népet támasszon, amely elvégezze az üdvösség üzenetének a világhoz

való eljuttatásának munkáját. Ez a munka annak az időszaknak a kezdete előtt megy végbe, amely azt az időt jelképezi, amikor a végrehajtó ítélet megkezdődik. Jeruzsálem pusztulása a tanítványok történetében a végrehajtó ítéletet jelképezi, és az adventizmus elfordult attól a felelősségtől, hogy elvégezze azt a munkát, de az Úr megpróbálta egybegyűjteni őket. Népét arra vezette, hogy kiadják az 1850-es táblázatot mint annak az üzenetnek a grafikus ábrázolását, amelyet elvihettek volna a világnak.

„Nem Isten akarata volt, hogy Izráel negyven esztendeig bolyongjon a pusztában; azt kívánta, hogy közvetlenül Kánaán földjére vezesse őket, és ott mint szent, boldog népet telepítse le. De „nem mehettek be hitetlenség miatt”. Zsidókhöz írt levél 3:19. Visszaesésük és hitehagyásuk miatt elvesztek a pusztában, és mások támadtak, hogy bemenjenek az Ígéret Földjére. Hasonlóképpen nem Isten akarata volt, hogy Krisztus eljövedele ilyen sokáig késlekedjék, és hogy népe oly sok éven át e bűnnel és bánattal teli világban maradjon. De a hitetlenség elválasztotta őket Istentől. Mivel megtagadták annak a munkának az elvégzését, amelyet ő rájuk bízott, mások támadtak, hogy hirdessék az üzenetet. A világ iránti irgalomból Jézus késlelteti eljövételét, hogy a bűnösöknek alkalma legyen meghallani a figyelmeztetést, és benne menedéket találni, mielőtt Isten haragja kiáradna.” A nagy küzdelem, 458.

Ha az adventizmus csupán szilárdan megőrizte volna hitét, „munkájuk befejeződött volna”.

„Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódás után szilárdan megőrizték volna hitüket, és együttesen követték volna Isten gondviselésének megnyíló útját, elfogadva a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdetve azt a világnak, meglátták volna Isten szabadítását, az Úr hatalmasan munkálkodott volna erőfeszítéseikkel együtt, a mű befejeződött volna, és Krisztus már ezelőtt eljött volna, hogy népét átvegye jutalmára. Ám a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívók közül sokan feladták hitüket.... Így a mű akadályoztatott, és a világ sötétségben maradt. Ha az egész adventista testület egyesült volna Isten parancsolatai és a Jézus hite mellett, mennyire másként alakult volna történelmünk!” Evangelizálás, 695.

1844 tavaszán a Szövetség Követe megtisztította a milleriták mozgalmát, majd ősszel elhozta a harmadik angyal üzenetét. Miller, az ő üzenete és az általa képviselt mozgalom betöltötte a tíz szűrről szóló példázatot. Az Exeter, NH-i tábori összejövetelen érkezett meg az Éjféli Kiáltás üzenete, és két rövid hónap alatt nyilvánvalóvá lett, hogy a szüzek közül kiknek volt olajuk. A két osztály megmutatkozott, és megérkezett a harmadik angyal, kezében egy üzenettel, amelyet meg kellett enni, de a bölcs szüzek „feladták hitüket” „a kétely és bizonytalanság időszakában”.

A „kétely és bizonytalanság időszakát” Krisztus halálakor a tanítványok képviselték, de a harmadik napon elkezdte feltárni tanítványai előtt feltámadásának üzenetét, és ők nem „adták fel hitüket”. Az első és második angyal üzenetének mozgalmában a bölcs szüzekre nehezedő kétely és bizonytalanság időszaka megközelítőleg három éven át tartott; ekkor az Úr kinyilatkoztatta White testvérnőnek, hogy kinyújtotta kezét, hogy ismét összegyűjtse népének maradványát. Ő vezette népét, hogy megkezdjék kiadói munkájukat, és elkészítsék Habakuk második tábláját, de „sok adventhívó feladta hitét.... Így a munka hátráltatva lett, és a világ sötétségben maradt.”

1849-ben William Miller, az első és második angyal üzenetének választott hírnöke nyugalomra tétetett. Ha az 1844. október 22-i bölcs szüzek „szilárdan megtartották volna hitüket, és együttesen továbbhaladtak volna Isten megnyíló gondviselésének útján”, az Úr egy másik hírnököt támasztott volna Illés szellemében és erejével. Ehelyett „Krisztus eljövetele” „késett”, és „az Ő népe” „hasonlóképpen”, miként az ősi Izráel, „sok éven át” „ebben a bűn és fájdalom világában maradt volna”.

Az 1863-as lázadás után százhuszonhat évvel az Úr feltámasztotta a harmadik angyal választott hírnökét. Munkája egyrészt az volt, hogy előkészítse az utat a Szövetség Követe számára, hogy hirtelen eljöjjön az Ő templomába, és szövetségi kapcsolatba lépjen a száznegyvennégyezerrel a vizsgálati ítélet záró jelenetei alatt; másrészt pedig az, hogy olyan üzenetet mutasson be, amely szembeszáll Akháb, Jézabel és az ő prófétáinak hármasszövetségével a végrehajtó ítélet időszakában, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel kezdődik.

Az utat előkészítő harmadik hírnök az ítéleti vizsgálat záró eseményei során egy munkát, egy üzenetet, egy hírnököt és egy mozgalmat jelképez. A harmadik Illés a végrehajtó ítélet záró eseményei során egy munkát, egy üzenetet, egy hírnököt és egy mozgalmat jelképez. Az utat előkészítő hírnök üzenete és Illés üzenete a Jelenések könyve nyolcadiktól tizenegyedik fejezetéig terjedő részeiben szereplő három jaj közül a harmadiknak az üzenete.

Abban a történelmi szakaszban, amelyet az út készítő hírnök képvisel, a harmadik jaj üzenete azt a trombitát jelképezi, amely a laodiceai adventizmust arra szólítja fel, hogy „végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ki ne tűnjék a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.” Ez Isten szeretetének üzenete, amely megmutatja Isten népének vétkeiket, mert „akit” szeret, azt „megfeddi és megfenyíti”. Ez Krisztus igazságának üzenete, amely arra hívja az embereket, hogy fogadják el az Ő jellemét, amely abban az időszakban nyilvánul meg, amikor a Szövetség Követe végzi a lélek templomának megtisztítását; ezért azokat, akiket szeret, arra szólítja, hogy az Ő jellemét nyilvánítsák ki, és „igyekezzél azért, és térj meg”, mert Ő „az” korszakbeli „ajtó” előtt áll, amely a kegyelemidő lezárulását jelképezi, ahol a laodiceai adventizmust „kiköpi” az Ő „szájából”. Az a korszakbeli „ajtó” az az ajtó, amelyet Ő „megnyit, és senki be nem zárja; és bezár, és senki meg nem nyitja.”

Látszólagos ellentmondás áll fenn, amely a „sort sorra” elvének alkalmazásával oldható fel, ám sokan talán magát a látszólagos ellentmondást sem ismerik fel. Amikor feloldást nyer, világosabbá teszi az átmenetet a vizsgálati ítélettől a végrehajtó ítélethez, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél megy végbe. Úgy oldható fel, ha elfogadjuk, hogy a pünkösdi az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény előképe. Annak érdekében, hogy lezárjuk a harmadik hírnök mint a vizsgálati ítéletben az utat előkészítő jelkép tárgyalását — szembeállítva ezt a harmadik Illéssel mint a végrehajtó ítélet jelképével —, foglalkozni fogunk ezzel a látszólagos ellentmondással.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az angyalnak, aki egyesül a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, dicsőségével be kell világítania az egész földet. Itt világméretű kiterjedésű és szokatlan erejű mű van megjövendőlvén. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden missziós állomására, és némely országban a legnagyobb vallási érdeklődés mutatkozott, amelyet a tizenhatodik századi reformáció óta bármely földön tapasztaltak; de mindezt felülmúlja a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése alatt kibontakozó hatalmas mozgalom.”

„A munka hasonló lesz a pünkösdi napján végzett munkához. Amiképpen a „korai eső” adatott a Szentlélek kitöltésekor az evangélium kezdetén, hogy előidézzék a drága mag sarjadását, úgy a „késői eső” is megadatik annak végén a termés beérésére. „Akkor megismerjük, törekedjünk megismerni az Urat; az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljön hozzánk, mint az eső, mint késői és korai eső a földre.” Hóseás 6:3. „Örüljétek azért, Sion fiai, és vígadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja nektek az esőt igaz mérték szerint, és korai esőt, meg késői esőt hullat rátok.” Jóel 2:23. „Az utolsó napokban, ezt mondja Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre.” „És lésszen, hogy mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” Cselekedetek 2:17, 21.

„Az evangélium nagy műve nem kisebb megnyilvánulásával zárul Isten hatalmának, mint amilyen nyitányát jellemezte. Azok a próféciák, amelyek a korai eső kiadásában teljeselek be az evangélium kezdetén, ismét be fognak teljesedni a késői esőben annak befejezésekor. Ezek azok a „felüdülés idei”, amelyekre Péter apostol előre tekintett, amikor ezt mondta: „Bánjátok meg azért és térjétek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színeitől; és elküldje Jézust.” Cselekedetek 3:19, 20.” A nagy küzdelem, 611.